

TIMOTHEÛS

Hoofdredacteur: J. N. VOORHOEVE - Redacteur: J. H. VAN RIESSEN

VERSLAGEN

Verslagen zijn is een goedmoedigheid, waarin alle steun en kracht bezwijkt, alle zekerheid wegvalt, alle hoop vernietigd schijnt, alle uitzicht is afgesloten, het innerlijke trotsgevoel deerlijk is gekrenkt, het geloof aan vroegere idealen is ineengezonken.

De Schrift beeldt ons dergelijke gevallen op verschillende plaatsen uit:

De ontzuivering van Jozefs broeders bij de ontdekking, dat Zafnath Paänéah hun broeder is.

Eli bij het ontvangen van de tijding, dat de ark door de Filistijnen genomen is.

David bij de doodstijding van Absalom.

De discipelen bij den kruisdood huns Heeren.

En onze eigen landshistorie spreekt ons ook van tijden, waarin de verslagenheid ons volk heeft aangegrepen:

De tijd van Alva, toen 't scheen, dat ons land zou ten onder gaan en Vader Willem getuigde van het „Verbond met den Potentat der potentaten.”

Het rampjaar 1672, het jaar van de drie r's, het land reddeloos, de regeering radeloos, het volk redeloos.

De Fransche tijd, 1810—1813, toen ons volksbestaan scheen weggevaagd en elk sprankje van hoop ontbrak.

Verslagen voelen we ons, als er gebeurtenissen plaats grijpen, die we ons niet hadden kunnen voorstellen, die geheel buiten

de maat van ons denken vallen en waarin we een macht moeten erkennen, waartegen niets is te beginnen.

Verslagen, — niets aan eigen kracht is er meer in ons overgebleven; onze weerstand is finaal gebroken. We voelen geen houvast meer.

Deze toestand is een gevaarlijke toestand, omdat ze zoo ' heel dicht grenst aan wanhoop, althans er licht in kan overgaan. De dichter van den 77en Psalm kent dien toestand ook. In het 5e vers heet het:

„ik was verslagen en sprak niet. . . .”

Asaf, met z'n gevoelige kunstenaarsziel, de levendige Oosterling, in den greep van het verlamme leed, van de bangste benauwdheid!

Deze geloovige Israeliet worstelt met z'n diepgeschokte ziel; hij zoekt het bij God, maar het is zóó erg, wat hij om zich beleeft en innerlijk doormaakt, dat „zijn ziel weigert getroost te worden.” Z'n denken is in de war; als hij alles overpeinst, wordt het hem te machtig, z'n ziel is „overstelt.”

Zóó diep kan het leed den geloovige neerdrukken en ontwrichten.

Verslagenheid over het niet te vatten gebeuren rondom; verslagenheid over de geweldige daden Gods; over Zijn gerichten.

Verslagenheid over de vereenzaming van eigen leven, over eigen zonden, eigen onwaardigheid, over Gods straffende hand der gerechtigheid.

Dat beeld van Asaf is ons eigen zielebeeld; we zijn allen verslagen; wat we doorleefd en beleefd hebben is zóó geweldig, dat we ons voelen als Asaf en zijn woord maken tot het onze:

„Ik was verslagen en sprak niet.”

Doen we dan ook als Asaf? Overdenken we de daden des Heeren van ouds ook aan óns volk?

„Ik zal de daden des Heeren gedenken; ja, ik zal gedenken Uwe wonderen van oudsher.”

Dan klimt ook onze ziel uit de diepte omhoog, zooals die van Asaf in het eind van Ps. 77.

In de bangste tijden heeft God Nederland nooit verlaten; op ongedachte wijze bracht immer Zijn hand uitkomst en verlossing.

Laat ons grijpen naar de historie van eigen land, waarin onmiskenbaar de leiding Gods ons toespreekt.

Laten we ons verdiepen in de daden Gods van oudsher, wij en onze kinderen.

En het einde van ons overdenken zal een wedergekeerd stil en vast vertrouwen zijn op den God van ons volk, den God van ons leven.

„Gij leidet Uw volk als een kudde.”

O, mijn ziel, wat buigt g' u neder; waartoe zijt g' in mij ontrust? Voed het oud vertrouwen weder; zoek in 's Hoogsten lof uw lust: Menigwerf heeft Hij uw druk doen verand'ren in geluk. Hoop op Hem, sla 't oog naar boven; Ik zal God, mijn God nog loven.

H. W. Aalders